

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan, izveniši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne penit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se vose frankirani. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravištvo, na katero naj se blagovoljivo pošiljati naročila, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Telegrami.

Carigrad 13. februarja. Britanska flota je šla skozi Dardanele in prodrla v Marmora-morje.

Dunaj 13. februarja. „Pol. Corr.“ poroča iz Pulja: Kontreadmiral Barry je šel z vojno ladijo „Habsburg“ denes 13. po polu dne v orijent.

Rim 13. februarja. Kardinalska kongregacija je preiskovala pravice „veto“ vlagati, pa sklenila varovati svetemu kolegiju popolno svobodo v akciji, a oblastim, ki imajo pravico „veta“, pustiti možnost svoje opombe postaviti.

London 12. febr. Angleška vlada je od sobote brez vsega poročila iz Carigrada. Dratovi onkraj Basore ne delajo. Vlada je poslala včeraj depešo Layardu, a nij dobila ni odgovora ni potrjila prejema. O floti nij nič znano in se misli, da bodo Rusi denes v Carigrad vmarširali.

London 12. februarja. V „Times“ se iz Peterburga poroča, da so ruske vojske dobile uže ukaz v Carigrad vmarširati. „Times“ pristavlja, da kamor Rusi vmarširajo, jih zdaj Turki ostentativno prijazno sprejemajo in da se je zdaj cela turška politika izpremenila. V uvodnem članku isti list razpravlja, da angleška ne more privoliti, da bi vprašanja zaradi Carigrada in Dardanel Rusija sama rešila in urejevala. Skrb, da ne bi Rusija te rešitve sama v roke vzela, prouzročila je poslanje angleške flote v Bospor. Earl Derby bi bil moral to naravnost povedati, a ne da je prazni izgovor rabil, da gre flota le za varstvo kristijanov v Carigrad. Trenotek je kritičen. Vlada je neke točke za-znamovala, preko katerih prestopiti Rusija ne

sme. Če Rusija teh mej ne spoštuje, mora angleška vlada predrzno in energično postopati. — Tudi „Daily News“ prave, da Carigrad ne sme ruski biti.

Občni položaj

je bil malokdaj tako kritičen, svetovne politike zrak malokdaj tako težek in zaduhel kakor v tem hipu. Rusko-turška vojska je končana, Turčija pred Rusijo na kolenih, a zdaj nihče ne ve, ali smo bližje novej angleško-ruske ali celo svetovne vojski, ali bližje miru. Jako vznemirljivo je, kar se čuje iz Londona in Carigrada. Angleži se hočejo vsakako v narejanje miru mešati, ne hoté prepustiti zmagovalcu, da bi sam uredil svoje stvari. Zato so sklenili floto v Carigrad poslati s praznim ali hinavskim izgovorom, da pride varovat kristijane. Turki, od Angležev prej s praznimi obljubami v boj nahujskani, nazadnje pa sramotno na cedilu puščeni, obrnili so v svojej nesreči vso jezo proti prejšnjemu prijatelju Angležu in so z dozdanim sovražnikom v zvezi protestirali proti angleškemu siljenemu jerobstvu. Angleška flota nij smela skozi Dardanele, stala je tam, ponižana, več dnij.

Denes nam pr. haja poročilo, da je angleška flota prodrla v Marmora-morje. Ali s silo? Ali so jej Turki in Rusi branili? Od tega, kakó bode telegraf pojasnil odgovore, odvisno je morda strašno mnogo. Če je Anglija s silo naredila si prehod skozi Dardanele, pomenja to začetek vojne z Rusijo in — Bog ve kako zdaj stojimo — morda tudi s Turčijo. Če to tačas uže tudi Rusi po suhem v Carigrad prišli, kar je več nego verjetno, utegne angleška flota čudno pozdravljena biti, kadar iz Marmora-morja pred Carigrad pripluje. Nasledki

pa iz vsega tega so tako velikanski, da se zdaj kar preračunjevati ne dadó.

Telegraf mej Londonom in Carigradom je tako pomanjkljiv, da Angleži nič prav ne vedó, kaj se tam v orijentu godi. Le eno se od raznih strani potrjuje: da je Turčija vso politiko izpremenila in da hoče s svojim dozdanim „smrtnim“ sovražnikom, Rusom v zvezo stopiti.

To se sicer na prvi mah kaj čudno sliši, a nij nič nenaravnega. Turčija se odreka evropskemu svojemu vladanju, pa se hoče v Aziji koncentrirati. Tam pa je Rusiji lahko zaveznica, tam se njiju interesi ne križajo, tam jima je skupni protivnik — Anglež.

Turkofili, t. j. sovražniki Slovanstva, zopet povzdigujejo povešene glave in različni oficijozni vnovič hujskajo na Rusijo, jadikujejo, tulijo in z zobmi škripljejo. Drugi pa resnost situacije najbolj s tem zaznamljajo, da svoje patrone prosijo za božjo voljo, „hladno“ kri ohraniti. A baš taki hlastni pozivi po mirnem preudarku kažejo, da državniki in njih svetovalci ne vedo pri čem so in kaj bi storili. Angleški časniki uže svoje ministre psujejo, da so puhloglavci, nemški in nemškutarski dunajski in provincijalni časniki nekako zagrizeno zloradno konstatirajo svojim vernim, da so uže davnaj prorokovali, ka bode Rusija sama vse naredila in pod se spravila.

Mej vsemi državami je menda jedina Rusija, ki dobro vé, kaj hoče in je ohranila zares hladno kri. In čem večji je strah, smešanost, panika in obupnost po drugej Evropi, tembolje je znamenje da ide stvar za Rusijo in za Slovanstvo, za nas dobro. Te nade, da pojde stvar do srečnega konca, nijsmo mi izgubili v jako težkih dnevih, ne

Listek.

Aleksej Stepanovič Homjakov.

(Konec.)

Rodil se je on 13. maja 1804 v Moskvi. Ker so bili njegovi roditelji premožni, živeli so po leti navadno v svojej vasi, v Lipicah, Smolenske gubernije, ali pa v Bogučarovu, kake tri ure od Tule; drugi čas so preživali v Moskvi.

Svojim izobraženim in umnim staršem se je imel zahvaliti za svojo bliščečo domačo odgojitev. Dobro si je prisvojil on znanje treh novih jezikov in brez težav je čital latinski; poslednje ga je bil izučil opat Buaven, ki je stanoval v hiši Homjakovih. Enkrat je celo kot deček zasledil v papeževej buli slovnično pomoto in jo pokazal svojemu učitelju. Bivanje katoliškega opata pod isto streho je imelo na mladega dečka velik vpliv; zgodaj

se je obračal njegov um na imenitne zadeve različnih ver, in ta vprašanja je pretresoval še v zrelih letih. Mladostna leta so pretekla Homjakovu v družbi s starejšim bratom Teodorom, kateri je umrl l. 1828 na Kavkazu v službi pri Paskeviču, kot uradnik diplomatskih zadev.

L. 1815 je Homjakov oče z vso obitelji preselil se iz Smolenske vasi v Petrograd. Na poti sta dečka, ki sta slišala mnogo povestij o Napoleonu, mislila, da se gredo z njim bojevat. Kako sta se pa začudila, ko sta slišala v Petrogradu, da je bil Napoleon premagan pri Vaterloo. „S kom se bova pa zdaj bojevala?“ vprašal je starši brat mlajšega. — Homjakov pravi, da prve misli ob osvobojenji Slovanov so mu navdihnile v lub vrezane podobe Črnega Jurja, vodje srbskega, ki so se nahajale skoraj na vsakej poštni postaji do Petrograda. Gotovo se je deček zavzel nad tem, da je prost pastir sè samo močjo svoje

moževske volje, zamogel osvoboditi svojo domovino od turškega iga. To je bil tedaj kal, iz kojega je zrastle sočutje Homjakovo do Slovanov, njegove ideje o bratstvu in osvobojenji enorodnikov.

Za časa dveletnega prebivanja Homjakova v Petrogradu mu je podaval rusko slovesnost Andrej Andrejevič Žandr, kar je naredilo na-nj globok vtis. Potem je prišel Homjakov v Moskvo in dve ali tri leta do svojega nastopa v službo, je živel v hiši roditeljev. V tem času je on dopolnjeval svoje obrazovanje, posluščujoč se bogate knjižnice svojega očeta in obiskujoč predavanja nekaterih profesorjev moskovskega vseučilišča. Homjakov je zelo veliko čital; nij ga bilo predmeta, s kojim bi se on seznanil ne bil bolj ali manj osnovateljno: v matematiki, tehničnih nauk in modroslovji je prečital vsa boljša dela, nad vse se je pa pečal z literaturo in zgodovino. Prvi njegov trud je prevod Tacitove Germanije, in tiskal

izgubljevamo je niti denes, ko je stvar na mnogo boljsem potu, da si na velikem razpotu.

Na obrambo.

Organ kranjskih nemškutarjev prinaša 13. t. m. zopet enkrat redok neizrezen članek „die verzögerung der landtagseinberufung“. V tem članku se nekako proti vladi postavlja in jo graja, da nij uže precej lani kranjskega deželnega zbora sklicala in narodnega deželnega odbora odpravila, kateremu „L. T.“ zopet očita slabo gospodarstvo, za kar naj se mu g. predsednik dr. Kaltenegger, kateri sklepe odbora odobrava, zahvalit gre. Dalje nečemo polemizirati s tem člankom, ker se nam je konfiskacije bati, če to rečemo, kar bi morali. Tudi bahanje z zmago kranjske ustavoverne „stranke“ (kdo se ne smeje, ki razmere pozna) bi mogli zavrniti kakor se spodobi, ali državni pravdnik je za nami. Njemu pa moramo konstatirati to le: Mi smo bili konfiscirani, če smo c. kr. poštnega ekspeditorja, novomeškega župana, zadnjega raznoševalnega briča grajali, da si smo bili vselej pred porotniki dokazati pripravljeni. „Tagblatt“ pa grdo govori (a dokaza voditi ne more) o kranjskem deželnem odboru, prve deželne javne oblasti, — pa nij konfisciran...

Rusi o nas.

V hrvatskem „Obzoru“ čitamo: „Odesskij Věstnik“, koji se češće zanima sa austrijskimi Slaveni donaša od nove godine pregled o austrijskih Slavenih prošle godine. Pisac napokon govori temeljito i o Slovencih, o njihovoj borbi, ... o razpustu kranjskoga sabora i sazovu novoga itd. Moramo reći, da se riedko kada namjerismo na toliko temeljito poznavanje naših odnošaja, kako u „Odeskom Viěstniku“. Ruski listovi obično se, što baš nije hvale vredno, malo obaziru na avstrijske Slavene, a uz to često pišu pristrano i netočno, crpeć svoje znanje iz njemačkih listova. „Od. V.“ čini svakako iznimku. Isti list često o nami piše (n. pr. priobći opis i feljeton iz našega lista o proslavi pada Plevne u Zagrebu), a k tomu s potpunim poznavanjem stvari.

„Značajno je, da Pisac istok članka g. P. Feerčak sâm spotiče Rusom, da su im ostali Slaveni „terra incognita“, te zaključuje: „Nezanimati se sa Slaveni, kako je to dosele s malom iznimkom bivalo u našoj štampi, bilo bi uprav neoprostivo. I onako je žalostno, što

nas sa Srbi i Bugari, za kojih oslobodjenje doprinasamo mi Rusi silne žrtve, upoznaju Niemci (Kanic, Ranke), Francezi itd., zato treba, da se bolje zanimamo sa slavenskim narodi, koji će već sa narodnim dizanjem sigurno djelovati i na naše društvene odnošaje.“ U koliko je ta iskrenost hvale vredna, ne možemo se ni mi sa svoje strane pohvaliti, da poznamo Ruse, van preko tudjinaca.“

Učenje družih slovanskih jezikov.

Na Gorenjskem 8. febr. [Izv. dop].

Slovanski jeziki dobivajo vedno večjo veljavo mej evropskim omikanim svetom, in dan na dan se množi število onih, ki se uče tega ali onega slovanskega jezika in se ukvarjajo s slovanskim slovstvom tudi mej neslovanskimi narodi. Posebno sedanja vojna je jako povzdignila poznanje in veljavo Slovanov in slovanskih jezikov in zraven bo pa zelo pospešila napredek slovstva, kakor tudi Slovanstva sploh. Ker je vojska izpala ugodno za Ruse in za druge Slovane in delo osvobojenja slovanske raje deloma, če ne popolnem, dovršila, bode se povzdignila trgovina v osvobojenih krajih in z njo potreba znanja jugoslovanskih narečij. Posebno nam, avstrijskim Jugoslovanom, se bo odprla pot k trgovini, ker ravno mi bomo morali posredovati trgovino mej Balkanom, orijentom in družimi evropskimi deželami, ko se enkrat dodelajo železnice od avstrijske meje do Carigrada in egejskega morja. Zato je nam Slovencem potrebno priučiti se družih slovanskih jezikov, ki se govore v balkanskih pokrajinah, kakor tudi ruskega, ki ima uže zdaj važno rolo v orijentalnej trgovini. To bode povzdignilo našo trgovino in z njo blagostanje, omiko in slovansko vzajemnost mej Slovenci. Velika zapreka učenju slovanskih jezikov in izpoznavanju drugih slovanskih literatur je težavno preskrbovanje tujih slovanskih knjig, zabavnih in podučnih listov, katere si moramo direktno naročevati iz založb drugih knjigoprodajalnic iz daljnih slovanskih krajev, katere pa še mnogokrat niso lahko izvestne. Nemški knjigoprodajalci, kateri si preskrbe vsako tako malovažno knjižuro, na naročitve slovanskih knjig odgovarjajo: „Dieses Werk ist uns unbekannt. Dieses Werk können sie durch uns nicht beziehen.“ Le mali broj ruskih knjig, v Londonu in Lipsiji izdanih, ti radi preskrbe, a te so večji del v nekem, včasih Rusiji in Slovanstvu sovražnem duhu pisane. Za to bi

bilo želeti, da katera naših domačih prodajalnic postavi svojo trgovino na slovansko podlago, tako, da bo vse tuje slovanske knjige in zabavnike preskrbovala po slučajni naročenju. Ako pa uže nobeden dosedanjih knjigoprodajalcev neče prevzeti tega posla, naj bi slovenski rodoljubi skrbeli, da se ustanovi taka knjigarna, katera bi se v prvi vrsti ukvarjala s slovanskim knjigotrgovstvom. Tako podvzetje bi oledelo preskrbovanje slovanskih knjig in mnogo koristilo omiki in slovanske vzajemnosti mej Slovenci, zraven pa tudi donašalo dobiček, ker se bode število onih vedno množilo, ki bodo prebirali dela naših severnih in južnih slovanskih bratov, v potrebi znanja drugih slovanskih narečij in bodo tako širili omiko mej našim narodom.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 14. februarja.

Z Dunaja se poroča, da je **cesar** poklical nadvojvodo Albrehta v posvetovanje o velikej stvari. Ali se ravna za akcijo v Bosni, ali pa morda res zopet na površje prihajajo protiroska hujskanja, to se ne ve.

V **državnem zboru** se je 12. t. m. nadaljevala debata o colnih predlogih. Govorili so Pacher, Teuschl, Granitsch. Včeraj se je seja, v kateri se je posvetovanje nadaljevalo, zaradi papeževe žalovalne slavnosti stoprav ob póludne začela.

Vnanje države.

Iz Aten se poroča v „Pol. Corr.“, da je uže tudi tam popolnem znano, da je **Rusija** sklenila s Turčijo posebno pogodbo, s katero so evropske velevalsti odpravljene od vsega vplivanja na Turčijo. — Tudi je uže 1800 ruskih pomorščakov prišlo v Rumelijo, da prevzemó turško floto, ki jo Turčija Rusiji izroči za vojno odškodovanje.

V **Bolgariji** Rusi uže pridno organizirajo. Knez Čerkaski povsod v okrajih, kjer imajo Bolgari večino, uvaja ruski jezik v upravo, kar je prav, kajti je ruski jezik le malo različen od bolgarskega. Bodoči knez bode stoloval v Adrianopolju.

Italijanska vlada hoče odpretje parlamenta tako dolgo odložiti, da konklave peneha.

Francoski list „Réveil“ je dobil zaradi necega Rochefortovega članka tiskovno pravdo.

V **nemškem** „rahjstagu“ bode se denes interpeliralo zaradi orijentalne politike. A nij verjetno, da bi iz odgovora kaj posebnega izvedeli. Nemšk parlamentarizem je tudi le bolj za videz nego za istino.

Iz **Rima** se poroča 11. febr.: Denes so se začela zidarska dela v vatikanu, katera so potrebna, da se konklave popolno odgradi in osami od družega sveta.

se je l. 1817. v „Trudah občestva ljubitelej ruskoj slovesnosti.“

Okolo tega časa je mladega Homjakova silno zanimala borba Grkov za osvobojenje. Leta 1821 je osemnajstletni Homjakov bežal iz rojstne hiše, da bi se tepel za Grke in dvignil Slovane. Da je to sklenil, vzrok je bil vnanji vpliv. V hiši Homjakovih je živel prej kot odgojitelj Arbe, domač človek pri knezih Mavrokordato. Ker se je večkrat družil s Homjakovimi, je Arbe pripovedoval, kako gre z grškim vstankom in ko je zapazil, da njegov bivši gojenec z napetim zanimanjem posluša njegove pripovedke, sta se bliže sprijaznila. Zvedevši, da Homjakov misli zbežati iz hiše, mu obljubi dati ponarejen pos. Homjakov vzame soboj denar, kolikor ga ima, (vsega okolo 50 rubljev v papirji) si kupi dolg nož, in pozno zvečer se zavije v vatican plašč in uide od doma. Nij bil še prišel za Serpuhovsko pregrado, ko so ga bili uže zasledili

vohuni. Komaj je bil Homjakov izginil iz hiše, je uže oče vedel o begu, ker pravit mu je bil šel stari odgojitelj Artemij, ki je uže davno sumil pri svojem gojencu to namero. Oče je ravno sedel v angleškem klubu, ko je zvedel, da je uže polunoči, a da sina še nij domov. Stepan Aleksejevič Homjakov je sprašal svojega starejšega sina Teodora o begu brata. Nemudoma so se razposlali ljudje na vse strani in naglo so ujeli begunca.

Črez nekoliko časa po tem dogodku, odpravijo Homjakova po tadanjem običaji v Petrograd in on nastopi službo v gardi. Leta 1825 in v začetku leta 1826 je Homjakov popotoval za „granico“; dolgo je živel v Parizu, kjer se je zanimal s slikarstvom. Tudi je on tudi napisal svojo tragedijo „Jermak“, ki se je tiskala leta 1833. Ob tem času je ustvaril prve pesnice. Kakor prvič, tako je tudi na drugem potovanji po Evropi živel Homjakov sam za-se, vselej strogo izpolnjeval

ruske običaje in držal vse poste. V tej zadevi je bil Homjakovu običaj „živ in svet“. Vračaje se l. 1826 v Rusijo, je obhodil slovanske zemlje in se še bliže seznanil s sodnimi narodi. Ko je bila črez dve leti napovedana vojna s Turčijo, je Homjakov zopet vstopil v vojaško službo, udeležil se nekotikih bitev, odlikoval se z nenavadno hrabrostjo in za časa vojne natanko spoznal Bolgare. Leta 1829. po sklepu miru, je on dobil ostavko in do leta 1845 je vedno živel ali v Moskvi, ali na svojem posestvu. V tej dobi je napisal tragedijo „Dmitrij Samozvaneč“ in te pesni, ki oznanjujejo njegovo slavo, ne le po Rusiji, ampak po vseh slovanskih zemljah. S kako živo in gorečo besedo je klical na boj pod turškim igom onemogle brate, zraven pa s kakim trdnim zaupanjem je oznanjal svobode zlate svetli dan, kažejo sledeče vrstice, koje kliče Slovanom:

12. februarja se poroča: Več dvorov je vprašalo zaradi pogrebnih slavnosti. Na to je odgovoril vatican, da so te slavnosti 16., 17. in 18. febr. le privatne.

Kardinali se bodo 18. t. m. zvečer v konklave zbrali. Drug dan jutraj bodo molili po starem obredu, potem pa precej priprave za volitev delali.

Vse te dni se neizmerna množica gnete k mrliču papežu. Prvi dan so mu smeli noge poljubovati potem ne več.

Vseh kardinalov, ki bodo, ali imajo pravico voliti, je 64. Med temi jih je 16 še le lani Pij IX. za kardinale naredil. Po narodnosti je 38 Italijanov, pa le 2 Avstrijca, 2 Ogra, 2 Angleža, 1 Irec, 1 Tirolec, 1 Nemec, 1 Poljak, 9 Francozov, 1 Belgijec, 4 Španjci, 1 Portugalec in 1 Amerikanec.

Dopisi.

Iz Selc 12. februarja. [Izviren dopis.] Ustanovilo se je v Selcih društvo, pod imenom: „Slovensko bralno društvo“, katerega pravila ali statute je c. kr. deželna vlada uže potrdila. — Namen tega društva je: da se budi in širi narodna zavest, podučevanje in izobraževanje ljudstva, po branji časnikov in koristnih knjig. Z veseljem se more konstatirati, da se je uže precej udov oglasilo, kar kaže, da ljudje izpoznajajo korist čitanja in da so vneti za društveno življenje. — Upa se, da bode še mnogo udov pristopilo. V nedeljo 10. februarja je bil prvi zbor udov v društvenem prostoru, kateri je bil dobro obiskan. Vršila se je tudi volitev odbora za eno leto, in so bili izvoljeni: Šlibar Fr., predsednik, Kramar Pavel, namestnik, Sedej Jak., zapisnikar, Bizjan Jan., blagajnik, Majer Vinc., Šmid Matija in Semen Nace, odborniki.

Iz Ptujja 12. febr. [Izv. dop.] Ptujsko učiteljsko društvo je imelo 7. februarja svoj redni shod v Ptuj. Došlo je 30 učiteljev in 5 učiteljic. Predsednik gospod Robič prične zborovanje ob 10. uri in pozdravlja skupščino v kratkem govoru s pristrčnim „dobro došli“. Dalje poroča on o delovanju odbora od poslednjega zbora, ter pravi, da se je društveni račun za leto 1877 pregledal in presodil in da so ga pregledniki odobrili; da je odbor redno plačevanje letnine uravnaval in da so se za društveno leto 1878 sledeči časopisi naročili: „Učiteljski Tovariš“, „Vrtec“, „Pädagogik.“ — Med drugimi se je tudi pismo društva za varstvo živalij v Gradcu čitalo, v katerem pismu se želja izreka, da naj tudi učitelji posebno pozornost obračajo na var-

stvo živalij. (G. Robič je tukaj osnoval podružnico omenjenega društva, katera šteje sedaj 17 udov, med katerimi je 7 učiteljev, kdor k temu društvu iz Ptujkega okraja pristopiti želi, naj se naznani pri predsedniku podružnice Ptujke g. Robiču. Pis.) G. nadučitelj Ferk je poročal o svojem delovanju v 2. deželni konferenci v Gradcu. — G. okrajni šolski nadzornik Ranner je govoril o „risanju v zvezi z geometričnim oblikoslovjem“. Obširno je kazal metodo, po kateri naj bi se ta nauk v ljudski šoli prednašal (Grandauer, 1. zvezek). — Končno se g. predsednik Robič kolegijalno spomne gospodičine učiteljice Schulz, katera je bila 4 leta ud našega društva, in bo nas konec t. m. zapustila, ter se podala na novo mesto v Ljubljano kot učiteljica vadnice na c. k. ženskem izobraževališči. Gospodična Schulz nam zapusti lep izgled marljivosti na polji ljudske šole. — Poldne je uže davno minolo, ko je zbor končal, in odšli smo si iskat tudi telesne hrane. — Prihodnji zbor bode v četrtek 7. marca. Želimo, da se tudi takrat zbere veliko število učiteljev.

Domače stvari.

— (Volitve na slovenskem štajerskem) so tedaj razpisane. Kmetijski okraj volijo 12. marca, 16. marca pa mesta in trgi. Volitve volilnih mož se bodo torej prav kmalu vršile. Dobro je, da se po občinah zanesljivi narodni volilni možje uže prej odločijo.

— (Slovenska Matica) je imela pred-sinočnjem občni zbor. Udeležilo se ga je 48 udov. Obširneje izpregovoriti in poročati hočemo drugi pot.

— (Za srečno volitev papeževo) bode v ljubljanski stolnici danes in v nedeljo 17. ob 10. uri velika škofova maša. Tudi višji uradi se bodo te svečanosti udeležili.

— (Šolsko póluletje) se jutri 16. t. m. sklene na ljubljanskih šolah, a 20. t. m. se začne drugi semester.

— (Za letošnjo maskrado) „Sokolovo“ na pustni vtorek v čitalnici so se od strani odbora uže priprave začele. Predsinočnjem je bil v ta namen prvi shod pomnoženega odbora.

— (Slovensko gledališče.) Vtorek, 12. t. m., predstavljala se je igra „Alfons“ v precej — praznej hiši. O predstavi samej omenjamo, da so bile posamezne naloge v dobrih rokah, druge pa zopet v jako slabih. G. Kocelj (Montaiglin) je bil v obče dober,

semtertja in vzlasti v drugem dejanji malo preveč afektiran. G. Jeločnik (Octave) izpeljuje vsako nalogo s pridnostjo in veseljem, in tako se mu je tudi ta vrlo posrečila. Tudi gospa Odijeva (Guichard) je zadela značaj ljubosumne, nemirne, in malo prenaravne, a vendar poštene pariške vdove in bila pohvaljena. O gospici G. Nigrinovej pa moremo in moramo le povedati, da nij bila nikakor kos tej veliki nalogi, katera velja vsakako mnogo študije in pridnosti. Gospica Nigrinova je še premalo izurjena in manjka jej deloma potrebne podloge, da bi mogla tako veliko nalogo tako, meni nič tebi nič igrati. To je treba študirati. Zato se je tudi glavni prizor tretjega dejanja popolno pogubil.

— (Priateljem pevcev.) Pevsko društvo v čeških rudnikih ležečega mesta Presnice je sklenilo, z ozirom na resnično slabe zasluge tamošnjih obrtnikov in delavcev, zidati veliko poslopje „pevski dom“ ter tako njim dela preskrbeti za 1—2 leti, in upa pridobiti potrebnih novcev v dosegu blagemu namenu po loteriji, za katero je dobilo oblastno dovoljenje. Obrača se zdaj pevsko društvo iz Presnic do prijateljev pevcev in pospeševateljev dobrodejnih namenov s prošnjo, naj bi podarili dobitke za loterijo, — posebno pak, naj bi kupovali srečke. Enaka prošnja došla je „Glasbenej matici“ katera je ob enem dobila tudi nekaj srečk za razprodajo. Društveni blagajnik g. Franc Drenik hoče iz prijaznosti oddajo teh srečk posredovati. Naj se blagovolji, kdor želi srečke, oglasi pri Francu Dreniku (v Ljubljani kongresni trg št. 15 — II.) Vsaka srečka velja 50 kr. Dobitkov bo 1300 — in izžrebani bodo 18. avgusta 1878.

— (O zavarovanju proti ognju) se zove 21 strani obširna knjižica, katero je v Mariboru izdal ptujski profesor Jožef Žitek „svojim gornjeradganskim rojakom na razmišljanje.“

— (Tatvina.) Piše se nam: Vtorek 12. t. m. prodal je neki posestnik iz Strmce pri Studenem v Sežani na semnji par voličev za 300 gold. ter se potem vesel popeljal z Lukamatijem proti domu do Postojne. Mož je bil vesel lepe vsote, katero je potegnil za živino, a žalibože ne dolgo, kajti uže mej potjo na železnici izmaknil mu jih je neki dolgoroki vitez in možanec je prišel brez voličev in novcev domov.

— (Ubegeli morilec), Anton Ajsten, vinogradnik iz krškega okraja, je iz ječe na Krškem uskočil. Zaprt je bil zaradi preiskave o umoru.

— (Ogenj.) Iz Mokronoga se piše: V petek 8. t. m. zvečer okoli 7. ure nastal je ogenj v nekem dimniku. Ker se je to kmalu zapazilo in so bili ljudje takoj pri roki, se je ogenj hitro zadušil in pogasil, in nij naredil posebne škode. Nevarnost je bila velika, ker je tikoma zraven slamnata streha.

— (Sodba o omiki nemškega kmeta in o njegovej razumljivosti nemškega pismenega jezika.) Nam Slovence naši neprijatelji večkrat očitajo, da imamo surovo, neizobraženo kmetstvo, in da, kar je zelo krivično oporekovanje, da je naš slovenski pismeni jezik našemu prostemu ljudstvu nerazumljiv. Ti obrekovalci naj pometajo pred svojim pragom in naj gledajo, da se njih nemški dijalekti književnemu jeziku približujejo vsaj nemško umeči Slovan ne more nemškega kmeta razumeti kakor kaže ta le slučaj: Nek

„Vstavajte! okovi razpali“,
Prorčevala staraja cep . . .

(Vstavajte okove so razpadle, prerujavela je stara veriga.)

Vstavajte slavjanski bratja,

Skoreje drug k drugu v objatja
Skorej za otcovski bulat (jeklo)!

Kak jarki i radosti polni
Svetla grjaduščik (prihodnjih) vekov!
Vskipite ž slavjanski volni! (valovi.)
Prosnitesja gnezda orlov!

Da! izbudili so se orli črnogorski; zastonj nj on klical Srbiji: „znatj velikij čas nastal“, nastal je veliki čas, ko se uresničujejo Homjakove sanje, ko diha življenje slovanski jug, ko se mu lesketa zad Balkana krasna zarja zlate svobode. Naj bi si pač tudi vsi Slovani zapomnili njegove krepčalne besede:

„Sila v nas budet, toljko bi ne zabivalos bratstvo!“

Homjakov je bil oženjen s Katarino Mihajlovno Jazikovo, sestro izvrstnega pesnika.

Leta 1847 je Homjakov zopet prepotoval Evropo, preživel nekoliko časa na Angleškem, potem pa zopet obiskal zapadne Slované. Poslednja leta življenja so mu tekla v vednej delavnosti, koja je rastla z leti. L. 1853 se je posebno pečal z bogoslovskimi vprašanji in napisal tri knjižice v francoskem jeziku. Od 1856 l. se je dejansko udeleževal izdanja „Ruske Besede“ in bil je duša temu prekrasnemu časniku.

Homjakov je umrl v selu Ivanovskem, Dankovskega okraja, daleč od svojih prijateljev in svoje družine. Sprejel je 6. oktobra sv. zakramente, a počutil se je uže slabo. Na večer mu je nekoliko odleglo in neklo pričujočih mu je opomnil, kako ima svetle oči, „a zavtra kak budut svetli“ je odgovoril in čez nekoliko ur je izdihnil Homjakov svojo dušo.

Po „Slavj. Miru“.

rusinski učitelj je šel iz Bukovine v gornjo Avstrijo in piše o svojem novem službenem okraju v bukovinski šolski list o njem tako-le: „Der Deutsche Dialekt der Ober-Oesterreichischen Bauern ist ein solcher, dass eine bloss der deutschen Schriftsprache kundige Person ihn nicht verstehen würde. Obwohl die Schule Kaltenberg noch im Jahre 1786 errichtet ist, so beschränkt sich dennoch das Wissen der hiesigen Bauern nur auf das Lesen eines Gebetbuches, und es gibt auch solche, die sogar ihren Namen nicht schreiben können. — Von der deutschen Amtsschrift haben auch die lese- und schreibkundigen Bauern sehr wenig Verständniss.“

Razne vesti.

* (Thierhier), ki ga je Skrejšovski baje vrgel v prepiru s stopnic (ali je sam padel) počuti se zdaj bolje in ga bode že kmalu mogoče sodniške komisiji izprašati, kako se je oni dogodek vršil.

* (Oče morilec svojega deteta.) V Vratislavi so porotniki obsodili nečega Moscha, ker je svojega osem let starega sinka tako dolgo in večkrat pretepaval, da je na ranah umrl. Obsojen je bil na petnajst let ječe.

* (Dunajske policije) načelnik je pisal svojim podložnim uradnikom in policajem okoliščino, v kateri jim zabičuje, da naj bodo priljudni, ne ostri z ljudstvom, naj se udvori in ne grobo obnašajo. Kaj podobnega bi tudi drugod policajem dopovedati ne škodilo...

* (Prorokovanje.) Leta 1823 je dal nek Francoz Rudolf Goeros sleče prorokovanja tiskati: Proti koncu 19. stoletja bodo Francija, Švica in Italija republike; po celem svetu bodo vojske in lakote, velika mesta bodo razdejana, kralji, prelati in duhovni umorjeni, sovrazniki božji, v prvem boji zmagovalci, bodo v drugem boji tepeni, itd.

* (Papežev nagrobni spominek) ima biti po njegovi oporoki jako preprosto, samo 2000 frankov sme veljati. Namesto grba naj ga lepša le mrtvaška glava, in napis naj se glasi „pregate per lui“ — (molite zanj).

* (Izgubil se je) jedini sin nemškega romanopisca Levina Schükinga. Sin je doktor zdravilstva in je bil šel kot nemški Turkofil k Turkom v Plevno. Po padci Plevne je padel v rusko ujetništvo. A zdi se, da je mej potom vsled trpljenja in prejšnjih stradanj umrl, ker od tatov oče ne more nič zvedeti o njem.

* (V slavnej „pobožnej“ Nemčiji) vlada za uboge social-demokrate in njih liste tudi prav staronemška svoboda. Urednik Dentler je bil te dni obsojen na eno leto in 9 mesecev ječe, saksonski social-demokrati pa so zračunili, da so lani sedeli 8131 dni v ječi. — Pa tudi Bismark je preslab, da bi z zapori in kaznijo idejo izruval.

* (Japonci) so bili poslali oberstlejtanta Yamazawa v Pariz, da se je evropskega vojskovanja naučil, a zdaj biva v ruskem taborju v Bolgariji. Udeležil se je več bojev, izkazal se hrabrega in domov poročal.

* (Čerkesi) so se od turške vojske, kolikor je je še, skoro povsod ocepili in v četah lažijo okolo, ropajo in plenijo povsod, kamor dosežejo. Zato tudi Turki želé miru, da bi se zopet red naredil.

* (Mačke poštarice.) Dokazano je, da mačka, v košu nesena ali vožena dvajset milj daleč, pa zvečer tam zopet izpuščena — drugo jutro uže na pragu starega domovanja sedi. Zategadelj se je v Belgiji naredilo društvo, ki mačke prav zato vzgaja, da bi konkurirale s pismo nosilci golobi. Dozdanje poskušnje so se dobro obnesle.

* (Živinsko.) Na potu mej Artschauom in Praustom pri Danzingu je bila potovka vdova Rasch oropana 30. jan. t. l., potem pa pri živem telesu na kol nataklena, in zapaljena. To grozodejstvo sta storila dva nemška delavca, Klein in Nagel sta njiju imeni.

Tuji.

13. februarja:

Pri Slonu: Vesel od Sv. Duha. — Derbič iz Kranja. — Valenčič iz Siska. — Cicin iz Trsta. — Unger iz Dunaja. — Strupi od Sv. Lorenca. Pri Marici: Loh iz Dunaja. — Meuschel iz Grada. — Krautberger iz Dunaja.

Dunajska borza 14. februarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)			
Enotni drž. dolg v bankovcih	62 gld.	65	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	66	—	—
Zlata renta	73	75	—
1860 drž. posojilo	111	—	—
Akcije narodne banke	787	—	—
Kreditne akcije	219	—	—
London	119	35	—
Napol.	9	53 1/2	—
C. kr. cekini	5	62	—
Srebro	104	35	—
Državne marke	58	80	—

Štev. 1075.

(45—2)

Razpis

vrtnarske službe na deželnej vino- in sadjerejske šoli v Slapu poleg Vipave.

Na deželnej vino- in sadjerejske šoli v Slapu poleg Vipave je oddati služba vrtnarskega pomagača za praktični poduk učencev, za opravljanje dela v sadnem, v zelenjadnem in v botanično-pomologičnem vrtu in čebelarstvu.

Prošnjiki za to službo, z letno plačo 250 gold., prostim stanovanjem, ter, ako morda treba, z brezplačnim užitkom zelenjave, naj dokažejo, da so neoženjeni, da so čvrstega zdravja, lepega vedenja, slovenskega jezika zmožni in da so v sadje-, zelenjado- in čebelarstvu prav dobro, in če mogoče, tudi v cvetličarstvu.

Prošnje z navedenimi dokazi naj se do konca februarja t. l. če mogoče osobno izroče vodstvu deželne vino- in sadjerejske šole v Slapu.

Od deželnega odbora kranjskega.

V Ljubljani, dne 12. februarja 1878.

Mesto kirurga

je izpraznjeno.

V občini sv. Štefana, okrajnega glavarstva celjskega, okrajnega sodišča šmarijskega pri Jelševcu nameščuje se takoj služba kirurga. Dotični gospod kirurg uživa od ustanovitve glavnice gold. 4300 6/10 obresti.

Natančnejše pogodbe se izvedo pri podpisnem občinskem uradu ustno ali pismeno.

Prošnje naj se do konca aprila t. l. pošljajo naravnost občinskemu uradu.

Občinski urad pri sv. Štefanu, dne 8. februarja 1878.

Občinski predstojnik: Andrej Tepež.

(44—3)

Velika razprodaja

ostankov

ter najcenejše je na prodaj dobro izbrana

zaloga blaga

pri

C. Wannischu,

(10—13)

v Ljubljani, na mestnem trgu štev. 7.

Slovenske knjige.

V „narodnej tiskarni“ se dobé, in morejo tudi po poštne povzetji naročiti najnovejše slovenske knjige:

1. „Doktor Zober“, originalen slovenski roman od J. Jurčiča. Cena 60 kr.
2. „Kalifornske povesti“ od Bret Harte-a. Cena 50 kr.
3. „Tugomer“, tragedija v 5. dejanjih. Spisal J. Jurčič. Cena 60 kr.
4. „Na Žerinjah“, izviren roman. Spisal Janko Krsnik. Cena 60 kr.
5. „Župnik Wakefieldski“. Spisal

Oliver Goldsmith. Iz angleščine poslovenil Janez Jesenko. Cena 1 gld.

6. „Mej dvema stoloma“, izviren roman. Spisal J. Jurčič. Cena 50 kr.

7. „Cvet in sad“, izviren roman. Spisal J. Jurčič. Cena 80 kr.

V „Narodnej tiskarni“ v Ljubljani je izšlo in se dobiva:

VIII. zvezek „Listki“:

Pomladanski valovi.

Roman, spisal I. Turgenjev, poslovenil dr. M. Samec. 8° 17 pol. Cena 60 kr.

Potem

Trije javni govori.

Govorili prof. Fr. Šuklje, Iv. Tavčar in prof. Fr. Wiesthaler v Ljubljanski čitalnici. 8° 9 pol. Cena 30 kr.

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalesciere du Barry

v Londonu.

30 let uže je zlj bolezn, ki bi jo ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicinske in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prane, i na jetrah; izloči naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabost, zlato žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in bledanje pri nosečih, otežnost, diabet, trganje, shujšanje, bledico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenke in je boljše nego dojnično mleko. — Izkas iz mej 80.000 spridevali zdravilnih, brez vsake medicine, mej njimi spridevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravga profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castlestuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih oseb, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkas iz 80.000 spridevalov.

Na Dunaji, 13. aprila 1872.

Prešlo je uže sedem mesecev, odkar sem bil v brezupnem stanju. Trpel sem vsled prsih in čut-nih bolečin, in sicer tako, da sem od dne do dne vidno gnil, in to zaprelo je dolgo časa moje študije. Čul sem od Vaše čudapolne Revalesciere prišel sem jo rabiti in zagotovim Vas, da se čutim po mesečnem užitku Vaše tečne in okusne Revalesciere popo nem zdrav, tako, da brez najmanjšega tresenja morem zopet pisati. Zaradi tega priporočam vsem bolnim to primerno prav cenó in okusno hrano, kot najboljši pripomoček, ter ostanem Vaš adani

Gabriel Teschner.

služatelj javnih višjih trgovskih šol.

Pismo visoko plemenite markize de Brehan.

Neapel, 17. aprila 1862.

Gospod! Vsled neke bolezni na jetrah bilo je moje stanje hujsanja in bolečin vsake vrste sedem let sem strašno. Nijsem mogla niti čitati niti pisati, tresle so se vse čutnice na celem životu, slabo prebavljenje, vedno nespanje, ter sem trpela vedno na razdraženju čutnic, katero me je sem ter tja preganjalo in me ne jedni trenotek na miru pustilo, in pri tem bila sem melanholična najvišje stopnje. Mnogi zdravniki poskusili so vse, brez da bi moje bolečine zljajšali. V polnej obupnosti poskusila sem Vašo Revalesciere in sedaj, ko jo uživam tri mesece, zahvaljujem se bogu. Revalesciere zasluži največje hvalo, pridobila mi je zopet zdravje i me stavila v stanje, da morem moje društveno pozicijo zopet uživati. Dovolite gospod, zagotovljenja moje prisrčne hvalečnosti in popojnega spoštovanja.

Markize de Brehan.

St. 65.715. Gospodični de Montlouis na neprebavljenju, nespanju in hujsanju.

St. 75.877. Flor. Köllera, c. kr. vojašk. oskrbnika, Veliki Varaždin, na pljučnem kašlju in bolehanju dušnika, omotici in tišanju v prsih.

Revalesciere je 4krat točnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na oem, ko pri zdravih.

V pletastih puščah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 38 gold.

— Revalesciere-Biscuiton v puščah in Revalesciere-Chocolatés v prahu 12 tas 1 gld. 50 kr., 24 tas 2 gl. 50 kr., 48 tas 4 gl. 50 kr., v prahu na 120 tas 10 gl. Prodaje: Dr. Barry & Comp. na Dunaji, Wladislawski ul. 8, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarnah in specializiranih trgovcih, tudi razpošilja dušajski list na vse kraje po poštah za naznan ali povozaj. V Ljubljani Ed. Maier, J. Svoboda, lekar pri „zlatem orlu“, v Reki pri lekarju J. Prodamu, v Celovcu pri lekarju Birnbacherju, v Splicu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Roca in J. Hirschju, v Zadru pri Androviču. (167)